

Српски научници су веома рано почели да се баве компаративним истраживањем на пољу разних научних области које су данас обухваћене појмом – балканске студије. Још 1934. године основан је у Београду Балкански институт са задатком да поспешује и повезује интердисциплинарно проучавање Балкана. Водили су га познати научници Милан Будимир и Петар Скок. Институт је развио опсежну научну активност у неколико праваца. Покренуо је и издавао први балкански часопис „Ревиија за балканске студије“. У организацији овога Института настала је и прва једнотомна *Историја Београда* са 43 аутора међу којима се налазе и таква имена као што су: Александар Белић, Владимир Ђоровић, Милан Кашанин, Веселин Чајкановић, Јован Дучић, Виктор Новак, Михаило Динић, Коста Манојловић, Владимир Велмар Јанковић и др. Нажалост, по објављивању *Историја Београда* је забрањена на интервенцију немачке владе, а са окупацијом Београда 1941. престао је да постоји и Балкански институт.

После Другог светског рата у Југославији се отварају нови универзитети, оснивају бројни институти, нове катедре, тако да је поново нарастало интересовање и за балканске студије. У исто време UNESCO је допринео оснивању Међународног удружења за проучавање југоисточне Европе (AIESEE). Од почетка свога рада 1963, та међународна асоцијација је, било непосредно или преко својих научних комисија и националних комитета земаља чланица, подстицала један организованом приступ балканским студијама у свету па и код нас у Југославији.

Формиран је и Југословенски национални комитет за балканолошке студије који је још 1963. дао иницијативу да се у Југославији оснује Институт за балканолошке студије. Његов задатак би био да координира балканолошко истраживање југословенских научних установа и да се, истовремено, и сам бави истраживањем у различитим областима балканологије. С тим у вези, при Савету југословенских академија основан је Међуакадемијски одбор за балканологију,

коме је пало у задатак да координира научноистраживачки рад на пољу балканологије. Да би се имало шта „координирати“, ваљало је увећати број научних установа преко којих би текла конкретна истраживања. Зато је, поред Балканолошког центра, при Научном друштву Босне и Херцеговине у Сарајеву и Одељењу за балканолошке студије при Институту за националну историју Македоније у Скопљу, требало основати и сличну научну установу у Београду.

Бројни чиниоци су утицали на то да се Српска академија наука и уметности, на својој Скупштини од 16. децембра 1965. године, одлучила да под својим окриљем у Београду оснује Балканолошки институт. У исто време је овластила Председништво Академије да једном резолуцијом утврди задатке, организацију и третман института у Академији.

Одлуком од 18. маја 1967. о оснивању Института, Председништво Академије је одговорило на раније закључке резолуције Скупштине Академије. Коначно, Институт је дефинисан као самостална радна јединица САНУ, чија је делатност „систематски и стваралачки рад на теоријским истраживањима ради откривања нових сазнања у области балканологије, ... прикупљање и проучавање релевантних извора из области балканологије, везана за балканске и друге народе, за њихову историју и културу“.

Чланом 5. те одлуке о оснивању, задаци Института су:

– да научним методима ради на проучавању, истраживању и решавању питања из области балканологије и то: археологије, историје, лингвистике, етнологије, социологије, историје књижевности и уметности, економије и права, а која су у вези са најмање два балканска или са једним балканским и једним ванбалканским народом;

– да помаже културни и друштвени развитак наше земље у актуелним научним и стручним проблемима из области балканологије;

– да у сарадњи са сродним југословенским научним установама подстиче, усмерава, координира и обједињује научна истраживања из области балканологије;

– да сарађује са сличним научним установама у иностранству, а посебно са другим балканским земљама;

– да организује научне скупове посвећене балканолошким студијама и да шаље своје представнике на научне скупове и саветовања у земљи и иностранству;

– да објављује резултате научног рада својих сарадника и других научних радника.

Институт ће проширивати свој рад и на друга поља научне делатности која се односе на научну сарадњу балканских народа и држава.

У складу с тим задацима установљена је и одговарајућа организациона структура Института. Пројектовано је да сваку научну групу Института представља једна секција и њен руководилац. У свакој секцији раде сарадници Института и сви они изван Института који се баве проблемима што их дата секција проучава.

Седамнаестог јула 1969. године Балканолошки институт САНУ је уписан у Регистар научних организација код Републичког савета за координацију научних делатности под бројем 110, на страни 55. и од тога датума започео је с радом. Овај датум се узима и као стварни почетак рада. На његово чело стао је академик Васа Чубриловић, који је, на бази Одлуке о оснивању и задацима Института, сачинио програм његова рада и дао му основне смернице дугорочног развоја. Пошао је од схватања да Институт има карактер истраживачке и координативне установе, као и карактер репрезентативне научне установе. Управо зато је тражио да његови стални сарадници могу бити само научници који већ поседују тражена научна звања (докторат наука) и специјализована знања релевантна за област балканолошких дисциплина. Већи значај придавао је квалитету него броју сталних сарадника и то зато што стални сарадници неће радити само на истраживачким проблемима своје научне дисциплине, већ и на организовању и усмеравању колективног рада на великим пројектима посвећеним значајним проблемима балканолошких наука. Академик Чубриловић је имао у виду и чињеницу да се трајнији резултати у науци тешко могу остварити без узајамне везе и организованог заједничког рада на пољу истраживања проблема у различитим значајним, али често веома сложеним областима балканологије. При томе се та веза мора успоставити не само међу научницима и установама у земљи, већ и у иностранству.

На бази пројекције коју му је дао Чубриловић, Институт је почео да развија своју праву делатност у току 1970. године. Те године већ је имао кадрове за археологију, историју старог, средњег и новог века, историју уметности, историју књижевности, упоредно право и етнологију са антропогеографијом. Сви научници били су у обавези да упоредо с радом на конкретној теми руководе и по једним студијским пројектом или макропројектом из своје области. Ти пројекти били су махом дугорочног карактера. Њима је претходило сабирање, сређивање и објављивање библиографије и извора за историју неоманихеја, богумила на Балкану и у предњој Азији; сабирање, сређивање и спремање за објављивање грађе о ослободилачким покретима на Балкану у XIX и XX веку; прикупљање грађе о настанку и развоју радничког покрета у појединим балканским земљама и др.

Током 1970. и 1971. године искристалисали су се следећи пројекти на којима је радио Институт и његови сарадници (стални и спољни) у наредних неколико година:

- I *Материјална и духовна култура палеобалканских племена централног и источног Балкана у предримском добу*
 Руководилац др Никола Тасић, виши научни сарадник.
 Из овога макропројекта изведене су и две конкретне теме:
 1) *Тракоимеријски утицаји у југословенском Подунављу и на Балкану*
 и 2) *Рана металургија и рударство на подручју источне Србије и југозападне Румуније.*
- II *Богумилство на Балкану и у предњој Азији.*
 Руководилац др Драгољуб Драгојловић, виши научни сарадник. Обради ове теме претходило је формирање Одбора за прикупљање и издавање византијских, латинских и словенских извора.
- III *Управа и администрација Турског царства на Балкану*
 Руководилац пројекта академик Васа Чубриловић са сарадницима др Хазимом Шабановићем и др Александром Матковским – спољним сарадницима.
- IV *Источно питање у светлости ослободилачких покрета балканских народа*
 Руководилац пројекта Климе Џамбазовски, научни саветник.
 Из овога пројекта извучена је и уобличена конкретна тема – *Културно-политичка сарадња Бугара са Кнежевинам Србијом у току XIX века до њиховог ослобођења 1878.*
- V *Србија и ослободилачки покрети на Балкану од Партијског до Берлинског конгреса (1856–1878)*
 Руководилац пројекта академик Васа Чубриловић.
- VI *Историја радничког покрета у југоисточној Европи*
 Руководилац пројекта др Петар Милосављевић, виши научни сарадник.
- VII *Велике силе на Балкану у XX веку*
 Руководилац пројекта др Душан Лукач, виши научни сарадник.
- VIII *Номадска и полуномадска сточарска кретања на Балкану и у југоисточној Европи*
 Руководилац пројекта др Драгослав Антонијевић, виши научни сарадник.
- IX *Обичајно право и самоуправа на Балкану и у суседним земљама*
 Руководилац пројекта др Ђурица Крстић, научни сарадник.
- X *Народна књижевност на Балкану*
 Руководилац пројекта др Миодраг Стојановић, научни сарадник.
- XI *Уметнички занати на Балкану кроз векове*
 Руководилац пројекта др Верена Хан, виши научни сарадник.

Из изложеног се види да је Балканолошки институт у 1971. години ушао увелико у свој нормалан рад: попунио је кадрове који су предвиђени за почетак рада, изградио је планове и студијске пројекте, успоставио организациону мрежу и показивао велики интерес да се повеже са научним установама и научним радницима који се баве балканолошким студијама у земљи и иностранству. Колектив се усмеравао према конкретним задацима, било када су у питању

општи послови или поједини задаци научних сарадника. У тој захукталости наилазио је и на тешкоће објективног и субјективног карактера. Објективни разлози су у 1971. години били несређени положај института у оквиру Академије и Републичке заједнице за научни рад, несигуран финансијски статус Института због начина његова финансирања, несређени односи са другим научним установама, нарочито када се тиче поделе задатака, тешкоћа у добијању научних кадрова, помањкања методолошког искуства за компаративна истраживања итд. Није било ни довољно средстава за окупљање спољних сарадника, па је Институт био окренут више унутрашњим задацима. Ипак је, и у таквим условима, Институт у заједници са Међуакадемијским координационим одбором, организовао међународни научни скуп „Обичајно право и самоуправа на Балкану и југоисточној Европи (11–12. XI 1971), на коме је поднето 30 реферата, од чега 11 страних. Исте године започело се и са припремањем симпозијума – „Рана металургија и рударство у источној Србији и суседним областима“.

У истој години појавио се и први број годишњака Института „Балканика“ у коме су узели учешћа сви стални и многи спољни сарадници.

У току 1972. године Институт је наставио да разрађује своју организацију као и даље успостављање и продубљивање веза са другим сродним установама у земљи и иностранству. Нове кадрове није примао као сталне сараднике, али је зато ушао у уговорни однос са великим бројем спољних сарадника који ће радити на појединим његовим макропројектима. И његова унутрашња организација боље је уобличена одобравањем Статута Института од стране Председништва САНУ. Сами послови у Институту су се развијали већ утврђеним редом. Неке послове општег карактера водио је Институт, али је тежиште рада и даље било у оквиру секција и његових макропројеката. Неки од макропројеката ушли су чвршће у фазу обраде, док су други послови запели, јер није било материјалних средстава. Година 1972. је значајна и по томе што је у њој Институт проширио своју делатност и на бројне послове научног карактера који припадају Председништву, Академији и њеном Одељењу историјских наука. Тако је, на пример, Институт постао средиште за пројекат „Историја Београда“, а његов директор, академик Ваца Чубриловић, руководиоца пројекта и шеф Редакције. У истој години изашао је други број „Балканике“ и припремљен је за штампу Зборник радова са научног скупа „Обичајно право и самоуправа на Балкану и у југоисточној Европи“.

Наредна 1973. година протекла је у знаку даље афирмације Балканолошког института. На основу Статута Институт је добио Научно веће, за чијег председника је изабран академик Мехмед Беговић. Организована је и Радна заједница установе, а за њеног председника је изабран др Петар Милосављевић, виши научни сарадник

Института. Донесен је и Правилник о фонду за научноистраживачки рад и Правилник о издавању публикација Балканолошког института као и Упутство за рад Библиотеке.

У истој години Институт је имао 10 сталних и 27 спољних научних сарадника. У администрацији су радила само два лица – секретар и дактилограф. И те године, нове сталне сараднике Институт није примао, нешто због недостатка средстава, а више због тога што није могао наћи квалификоване стручњаке за: Економску историју југоисточне Европе; организацију и администрацију Турског царства у Европи итд. Зато се Институт окренуо више на рад са већим бројем спољних сарадника и на окупљање специјалиста око секција, односно макропројеката који су узети у рад. Из годишњих извештаја сарадника Института и сумарних извештаја самог Института, јасно се види да су његови сарадници били преоптерећени, јер се од њих тражило да истовремено делују на више поља рада. Већим делом 1973. и 1974. године Институт је био ангажован и на припреми III Балканолошког конгреса у Букурешту. Том приликом било је поверено Југословенском националном комитету за балканологију да на Конгресу учествује са једним пленарним рефератом и шест уводних реферата у разним секцијама. Приликом одржавања Конгреса од 4. до 10. септембра 1974. године, на коме је било присутно око 1600 учесника и око 1000 референата, удео југословенске балканолошке науке био је јако уољив. Из Југославије је поднето око 90 реферата на челу са Милутином Гарашанином, Димитријем Ђорђевићем, Радославом Катичићем и Драганом Антонијевићем.

Пошто је већ учврстио организациону форму и дефинисао главне правце свога научног развоја, Балканолошки институт је у 1974. години упловио у нешто мирније научне воде. Рад на пројектима одмицао је својим уобичајеним током, а као целина Институт се позабавио спремањем међународног научног скупа „Средњовековно стакло на Балкану V–XV век“, пружањем веће помоћи Секцији за најновију историју да се објави Зборник радова „Велика економска криза 1929–1934. и њен одјек у југоисточној Европи“, подстицањем да се објави књига Драгољуба Драгојловића „Богумилство на Балкану и у Малој Азији“, улагањем напора да се преведе књига Луја Моргана „Старо друштво“ итд. За Балканолошки институт 1974. година је значајна по томе што се у њој појавила и тротомна *Историја Београда*, на којој је удео Института био вишестран. Исте године стало се на становиште да се у Институту приступи пословима око припремања једнотомне *Историје Београда* (изради студијског пројекта и др.).

Током 1975. године Институт је усклађивао радове појединих секција на њиховим пројектима и повезивао их са општим пословањем Српске академије наука и уметности. На пољу издавачке делатности Институт се представио VI књигом „Балканике“ и Зборником

радова „Средњовековно стакло на Балкану“. Од 6. до 8. новембра био је домаћин међународног научног скупа „Одредбе позитивног законодавства и обичајно право о сточарским кретањима у југоисточној Европи“. Наставило се и са превођењем Моргановог дела „Старо друштво“. Уследила је и плоднија научна сарадња између Института и његових секција са научним установама у земљи и иностранству. Вршена је и размена научних кадрова Института са установама и кадровима у земљи и иностранству. У оквиру међународних културних конвенција о научној сарадњи Институт се повезао са суседним земљама: Румунијом, Грчком, Мађарском, СССР, Пољском, Чехословачком. Са домаћим и страним научним установама успостављена је и широка размена научних публикација.

Наредне три године, 1976–1979, Институт плови већ прецизно утврђеним путевима научног развоја. Планови и пројекти су му и даље амбициозни, а јављају се и бројни конкретни резултати. Они се испољавају преко редовно излазећег часописа „Балканика“, едиције Посебна издања и присуства сарадника Института на разним међународним скуповима и бројним публикацијама. „Балканику“, закључно са деветим бројем, уређивао је академик Васа Чубриловић, а затим је 1979. године почео да води Институт, па и његов часопис „Балканику“, академик Радован Самарџић.

Радован Самарџић је, слично као и Васа Чубриловић, дошао у Балканолошки институт са Катедре за историју Филозофског факултета у Београду и то као један од највећих српских писаца историје са угледом који је далеко превазилазио државне границе. Иза њега су у време доласка стајала таква дела као што су: „Мехмед паша Соколовић“, „Сулејман и Рокселана“, „Велики век Дубровника“, „Писци српске историје“ (књ. I–II), „Београд у међународној трговини“, као и руковођење пословима у Српској књижевној задрузи око великог пројекта писања и издавања Историје српског народа. Због складног јединства које је у себи носио као професор, плодан писац и добар организатор великих научних пројеката, Радован Самарџић је ушао у Балканолошки институт на велика врата. Већ израстао научни колектив примио га је здружено, јер је у њему видео гаранцију за још веће научне успехе. Од када је постао директор Р. Самарџић је: уредио десет бројева часописа „Балканика“, двадесет бројева књига у серији Посебна издања и организовао више међународних научних скупова. Захваљујући већ стеченом научном угледу, Самарџић је изабран и за председника Организационог одбора V међународног конгреса за студије југоисточне Европе. Све је то још више допринело да је Балканолошки институт уђе у зенит научног развитка. Нажалост, рат и санкције оштетиле су Институт на разним пољима његове делатности. Пресечен је и отежан рад на бројним пројектима, а остале су углавном личне научне везе да се преко њих у иностранству и земљи делује колико се може.

Управо у време неповољног политичког и ратног окружења по делатност Института стао је на његово чело академик Никола Тасић, као директор трећи по реду. Никола Тасић је први руководилац установе који је израстао непосредно из научног колектива Балканолошког института. Заједно са академиком Васом Чубриловићем, оснивачем ове установе и са још четири сарадника – др Драганом Антонијевићем, др Драгољубом Драгојловићем, др Климетом Џамбазовским и др Петром Милосављевићем, он спада у оснивачко језгро Института. Тасићева научна биографија поклапа се са развојем Института. У Институту је прошао пут од научног сарадника до научног саветника и професора универзитета и од првог научног секретара до директора. За прегалачки рад и изузетан допринос у развоју науке која се односи на праисторију у нашој земљи, Српска академија наука и уметности, изабрала га је 1988. године за свога дописног члана, а новембра 1992. *Academia scientiarum et artum Europaen* (Европска академија наука и уметности) на својој седници у Салцбургу, за редовног члана. Новембра 2000. године Никола Тасић је постао и редован члан САНУ.

Током 1990. године, када је преузео руковођење Институтотом, Никола Тасић је већ имао иза себе око 150 научних јединица које се односе на разна и растегљива питања археологије на простору између Карпата и Егејског мора, почевши од неолита у Србији па преко енеолита Подунавља, бронзаног доба до култура које су иза тога остале и на чијим су основама настала палеобалканска племена. У богатој Тасићевој био-библиографији посебно су значајни они радови који представљају синтезе о научним достигнућима у праисторијској науци средње и југоисточне Европе. Међу њих спадају: Југословенско Подунавље од индоевропске сеобе до продора Скита, Праисторија Војводине, Праисторија југословенских земаља и др. Засновавши свој рад на многим истраживачким пројектима у Србији и ван ње, Никола Тасић је учествовао и на бројним међународним научним скуповима – од Грузије на Истоку до Калифорније на Западу, на којима је излагао и афирмисао резултате српске археологије. Биран је за члан већег броја међународних и југословенских научних асоцијација, одбора и удружења. Све то, као и спремност и способност на сарадњу, допринели су да је Никола Тасић успешно заменио своје претходнике и наставио да кормилари Балканолошким институтотом у периоду који је био најтежи у његовом укупном тридесетогодишњем развоју.

Распадом друге Југославије и увођењем економских и других санкција према Србији прекинути су и бројни контакти и сарадња Балканолошког института са разним сродним научним установама у бившој Југославији и иностранству. Остале су, углавном, личне везе директора Института и појединих сарадника, преко којих је вршена одређена размена научних знања, публикација и др., али и то уз број-

не отежане услове. Па ипак, Институт се није утопио у изолацију већ је и по цену отежаних, пре свега материјалних, услова својих сарадника, чинио напоре да очува и увећа кадровску супстанцу и бар основне правце свог развоја. Један од тих праваца огледа се у пројектима и темама од којих се извештајни број приводио завршетку и захтевао веће суме новца за њихово публиковање. Други је био у проширењу колектива Института млађим сарадницима и подстицањем њиховог рада у земљи и иностранству у циљу одбране магистарских и докторских теза. Трећи по реду, а можда, први по важности огледа се у томе што је Институт у трећој декади свога постојања постао нека врста фабрике за продуковање финалних резултата свога рада. Само од 1990. до 1999. године у Институту је, или преко њега, објављено девет бројева часописа Балканика (XXI–XXIX), тридесет пет монографија у серији Посебна издања, а уведени су у рад и неки нови пројекти као нпр. „Српско народно предање на Косову и Метохији“. У организацији Института одржано је више научних скупова, нпр. у Сомбору 1993. под називом „Културе бронзаног доба у југословенском Подунављу“, а 1994. године у Солуну је одржан VII конгрес Балканолога на коме је активно учествовало пет сарадника Института.

Када се консултују разни извори о раду Института из треће декаде његова постојања, онда се може уочити да се смањило обим и број тзв. координационих послова, послова везаних за рад спољних сарадника, а повећао обим и садржај оних послова који се односе директно на рад самог Института. Ово се огледа преко ауторских тема које су завршене, присуства сарадника „по позиву“ на разним међународним научним сусретима, катедрама, округлим столовима, трибинама, промоцијама, ТВ сусретима и сл.

У току 1996. године Институт је сачинио по други пут дугорочни концепт развоја 1996–2000. године који је дефинисао кроз пројекат: „Историја балканских народа и њихових култура.“ Замишљен је као мултидисциплинаран макропројекат састављен је од више потпројеката од којих сваки за себе чини опет посебну целину и дели се на више тема и подтема. Као мултидисциплинаран, макропројекат обухвата резултате различитих дисциплина, почевши од археологије, историје, етнологије историје уметности, упоредног права до компаративне књижевности балканских народа. У конкретном облику то изгледа овако:

АРХЕОЛОГИЈА

Потпројекат: **Племена централног Балкана између Илира и Трачана**

Координатор потпројекта: др Александар Палавестра, научни сарадник

Теме:

1. *Југословенско-румунско-бугарско Подунавље у енеолитском периоду*

Носилац теме: проф. др Никола Тасић, академик

2. *Култура бронзаног доба централног Балкана и југословенског Подунавља*

Носилац теме: проф. др Никола Тасић, академик

3. *Западна Србија у старијем гвозденом добу*

Координатор теме: проф. др Никола Тасић, академик

4. *Културни контакти и културне промене на Балкану у гвоздено доба*

Носилац теме: др Александар Палавестра, научни сарадник

5. *Технологија керамике гвозденог доба на Балкану*

Носилац теме: Биљана Ђорђевић-Богдановић, истраживач приправник

ИСТОРИЈА

Потпројекат: **Историја балканских народа**

Координатор пројекта: др Веселин Ђуретић, научни саветник

Теме:

1. *Владарска идеологија и државне институције балканских земаља у средњем веку*

Носилац теме: др Бошко Бојовић, научни сарадник

2. *Православна црква у Османском царству (XVI–XVII век)*

Носилац теме: мр Александар Фотић, истраживач сарадник

3. *Велика Британија и Србија у другој половини XIX века*

Носилац теме: мр Љубодраг П. Ристић, истраживач-сарадник

4. *Развој демократских установа на Балкану у XIX и XX веку*

Носилац теме: др Душан Батаковић, истраживач-сарадник

5. *Историја политичких идеја на Балкану у XIX и XX веку*

Носилац теме: др Милан Ст. Протић, научни сарадник

6. *Југословенски ратни сплет 1944–1945. и међународни односи*

Паралелна историја српских заблуда и страдања у знаку југословенства (1941–1945: 1991–1995)

Носилац теме: др Веселин Ђуретић, научни саветник

7. *Васа Чубриловић као историчар и балканолог*

Носилац теме: проф. др Здравко Антонић, научни саветник

ЕТНОЛОГИЈА

Потпројекат: **Народна култура на Балкану**

Координатор потпројекта: академик Драгослав Антонијевић

Теме:

1. *Календарски одреди православних хришћана на Балкану*

Носилац теме: др Драгослав Антонијевић, академик

2. *Предања о убијању стараца у словенско-балканском ареалу*

Носилац теме: проф. др Љубинко Раденковић, виши научни сарадник

3. *Мапа хтонског света у народној традицији балканских Словена*

Носилац теме: др Бојан Јовановић, научни сарадник

ИСТОРИЈА УМЕТНОСТИ

Потпројекат: **Заједничко и посебно у ликовном изразу Балканских народа**

Координатор потпројекта: др Динко Давидов, дописни члан САНУ

Теме:

1. *Позносредњовековни маниризам и барокизација у сликарству балканских земаља у XVIII и XIX веку*

Носилац теме: др Динко Давидов, дописни члан САНУ

2. *Српска уметност на прелому векова (крај XIX и почетак XX века)*
Носилац теме: мр Марина Адамовић, истраживач-сарадник

ЈЕЗИК И КЊИЖЕВНОСТ

Потпројекат: **Језичка и књижевна повезаност народа и њихових култура**

Координатор потпројекта: проф. др Миодраг Стојановић, научни саветник

Теме:

1. *Неохеленске студије*

Носилац теме: Проф. др Миодраг Стојановић, научни саветник.

2. *Грчке и српске језичке узајамности и књижевне узајамности*

Носилац теме: Дарко Тодоровић, истраживач-приправник

4. *Почетак и крај уводне и завршне формуле у српској десетерачкој епици*

Носилац теме: др Мирјана Детелић, научни сарадник

5. *Немачки путописци у југоисточној Европи*

Носилац теме: др Ђорђе Костић, виши научни сарадник

Поред рада на пројекту „Историја балканских народа и њихових култура,“ који се одвија кроз пет потпројеката, Институт има амбициозне планове и око припремања и одржавања више међународних научних скупова, размене кадрова, међународне сарадње на различитим нивоима, издавачке делатности, као и бројних других послова научног карактера, који су утврђени Одлуком о оснивању и деловању Балканолошког института.

Здравко Антонић

